

เจ้าบ่าวแปด
เจ้าสาวสิบสี่
รวิวร

Boy Love

เจ้าบ่าวแปด เจ้าสาวสิบสี่

รวีวรรณ เขียน

เจ้าบ่าวแปด เจ้าสาวสิบสี่

เป็นนิยายวาย Boy Love ชายรักชาย
แนวจีนโบราณ
ไม่ได้อิงประวัติศาสตร์
ไม่มีตัวตลกบุคคลจริง
ไม่มีสถานที่จริง
ทุกอย่างเป็นจินตนาการของผู้เขียน
เชิญท่านผู้อ่านมาเพลิดเพลินท่องจินตนาการไป
ด้วยกันค่ะ

รวิวร

คำโปรย

หนุ่มน้อยเล่นอีอายุสิบสี่ต้องเข้าพิธีแต่งงาน
แทนพี่ชายต่างมารดา ที่มีอายุห่างกันแค่ไม่กี่วัน
นั่นไม่ใช่เรื่องที่น่าหนักใจนัก ถ้าไม่ใช่ว่าเขาที่เป็น
บุรุษทั้งแท่งต้องเข้าพิธีในฐานะเจ้าสาว
ซ้ายังมีเจ้าบ่าวอายุเพียงแปดขวบ
วิว้าห์ครั้งนี้จะไปรอดไหมนี่!

บทที่ 1

เล่นอีถูกประคองให้เข้ามานั่งรอในห้องหอ บน
ศีรษะของเขานั้นครอบมวยผมด้วยมงกุฎหงส์ที่ทำ

จากทองคำประดับเพชรพลอยตามตำแหน่งพระ
ชายาเอก และถูกล้อมด้วยผ้าไหมสีแดงสดที่ปัก
ลวดลายสวยงามอีกชั้นหนึ่ง บนตัวสวมใส่เสื้อผ้า
อาภรณ์สีแดงสด ปักประดับด้วยไหมสีสวยแซม
ด้วยไหมทองและอัญมณีอย่างประณีต ทั้งหุหุรา
และล้ำค่า

แต่เขายังคงรู้สึกสับสน!

เขาเพิ่งจะอายุสิบสี่ แต่อยู่ ๆ ก็ต้องมาแต่งงาน
กับเด็กชายวัยเพียงแปดขวบ ช้ำร้าย...เขายังต้อง
แต่งในฐานะเจ้าสาว ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นบุรุษ

ขณะที่เขากำลังคิดอะไรต่อมิอะไรอยู่นั้น...เสียง
ประตูห้องหอเปิดเบา ๆ แล้วเสียงฝีเท้าที่มิได้หนัก
หรือเบาก็ก้าวเข้ามาในห้อง

ซินอ่องวัยแปดขวบในอาภรณ์เจ้าบ่าวเดินเข้า
มาในห้องหอ ประตูห้องก็ถูกบ่าวรับใช้ปิดตามหลัง
อย่างแผ่วเบา

เด็กชายยิ้มปากอย่างขัดใจ เพราะถูก
ราชโองการของฮ่องเต้ที่เป็นพี่ชายบังคับให้แต่ง
พระชายาบุรุษที่อายุมากกว่าตนหกปี...ไม่รู้ว่า เจ้า
สาวของตนจะหน้าตาน่ารักเก๋ขนาดไหน เห็นว่า
เป็นบุตรชายคนที่สี่ของเสนาบดีเลือน ช้ำยังเป็นบุตร

อนู และเพื่อแต่งเป็นพระชายาเอก ภรรยาเอกของ
เสนาบดีเส้นจึงรับเขาเป็นบุตรในนาม

แต่เรื่องนี้ยังมีเบื้องหลังซับซ้อนอีกชั้นหนึ่ง...
ท่านอ่องน้อยได้ข่าวมาว่า ในตอนแรกนั้น...เจียง
ฮองเฮาเสนอให้ตนสมรสกับคุณชายสามสกุลเส้น
ซึ่งเป็นน้องชายร่วมบิดามารดาของเส้นก๊วยเฟย แต่
ทว่าสกุลเส้นเสียดายคุณชายสามที่เป็นบุตรในไส้
ของฟูเหรินเอก จึงสลับตัวให้บุตรอนูมาแทน เรียก
ว่านำกามาปลอมเป็นหงส์

ถึงจะรู้สึกโมโห แต่ท่านอ่องน้อยก็รู้แก่ใจดีว่า
อีกฝ่ายก็คงรู้สึกถึงความไม่ยุติธรรมเช่นกัน จึงเดิน
เข้าไปหยิบคันชั่งมาเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวตาม
ประเพณี

ทันทีที่ผ้าคลุมหน้าถูกเปิดออก...ท่านอ่องน้อยก็
มองอีกฝ่ายอย่างตะลึง พร้อมกับเอ่ยว่า “เจ้านามอง
ยิ่งนัก!”

เส้นอึ้งมองเด็กชายตรงหน้า เขารู้มาว่าอีกฝ่าย
อายุแปดขวบ แต่เด็กชายตรงหน้ารูปร่างสูงใหญ่
เท่าเด็กสิบขวบเห็นจะได้ แถมหน้าตาดีมากอย่าง
ยิ่ง มีเค้าว่าในอนาคตจะต้องเป็นชายหนุ่มรูปงามที่
หาคนเทียบได้ยาก จึงยิ้มยิ้มตอบว่า “ท่านอ่องก็
สง่างามมากขอรับ”

ที่เขาไม่เรียกอีกฝ่ายว่า ‘ท่านอ่อนน้อย’ ก็เพราะว่าก่อนวันเข้าพิธีสมรส หวงกงกงชั้นที่ดูแลท่านอ่อนมาตั้งแต่เกิด ได้ไปเยียมเยียนเขาและบอกกับเขาว่า ท่านอ่อนไม่ชอบให้ผู้ใดเห็นเขาเป็นเด็ก แม้ว่าในความเป็นจริงเขาจะเป็นเด็กก็ตาม

ท่านอ่อนน้อยตีหน้าขมระวากับผู้ใหญ่ แต่แวตาสุกใสเคลือบประกายพึงพอใจ

“พระชายา พวกเรามาตีม้น้ำชามงคลด้วยกันเถิด”

“ขอรับ” เส้นอีรับคำ แล้วยื่นมือรับถ้วยน้ำชาที่ท่านอ่อนน้อยยื่นมาให้

แล้วท่านอ่อนน้อยก็หยิบน้ำชาอีกถ้วยมาคล้องแขนของเขาแล้วตีมพร้อม ๆ กัน

หลังจากตีม้น้ำชามงคลแล้ว...ทั้งสองก็นั่งลงที่ขอบเตียง

“ข้ามีเรื่องหนึ่งจะบอกกับเจ้า” ชินอ่อนวัยแปดขวบเอ่ยขึ้น “การแต่งงานครั้งนี้มิได้เกิดจากความเต็มใจของข้า”

“ข้าน้อยเข้าใจขอรับ” เส้นอีตอบน้ำเสียงสุภาพ

“เจ้าเองก็คงไม่เต็มใจเช่นกัน”

“ท่านอ่อนปรีชา”

“และคงมีหลายคนกำลังมองพวกเราอีตอัดคับ
ข้องใจด้วยความสนุก”

“ท่านอ่องคาดการณ์ได้ถูกต้องขอรับ”

“แต่พวกเราจะไม่ให้เป็นเช่นนั้น”

“ท่านอ่องมีแผนการที่แยบยลอันใดหรือ
ขอรับ?” เล็นอีถาม

“พวกเราจะอยู่กันอย่างปรองดองในฐานะ
สหาย”

“สหาย?”

เล็นอีรู้สึกไม่ได้ว่าชินอ่องน้อยท่านนี้ช่างมี
ความคิดเป็นผู้ใหญ่เกินวัยยิ่งนัก แรกเริ่มเดิมที...
เขาคิดว่าอีกฝ่ายต้องอาละวาดใส่เขาอย่างไร
เหตุผลตามประสาเด็ก แต่ที่ไหนได้อีกฝ่ายกลับมี
ความคิดเป็นผู้ใหญ่เกินตัว

“ท่านอ่องให้เกียรติข้าน้อยยิ่งนัก ข้าน้อยยินดี
ทำตามขอรับ”

ท่านอ่องน้อยพยักหน้ารับ แล้วลุกขึ้นยืนกาง
แขนออก

เล็นอีรู้ว่าอีกฝ่ายต้องการให้เขาช่วยถอด
อาภรณ์พิธีการให้ จึงทำอย่างไม่รอช้า

พระชายาหนุ่มน้อยจัดการถอดอาภรณ์ชั้นนอก
ให้แก่ท่านอ่องน้อย เสร็จแล้วก็ถอดเครื่องประดับ

และเสื้อผ้าเจ้าสาวของตนเองออก เหลือเพียงเสื้อ
กางเกงตัวใน...แล้วทั้งสองก็เข้านอนด้วยกัน

วันรุ่งขึ้น...ชินอ่องหลิวเฟยและพระชายาเสิ่นอี้ก็
เข้าวังไปถวายการยกน้ำชาคารวะฮ่องเต้และ
ฮองเฮาตามราชประเพณี

ซึ่งทุกอย่างก็ผ่านไปได้อย่างดี

พอพระชายาเสิ่นอี้ยกน้ำชาถวายฮ่องเต้และ
ฮองเฮาเสร็จ

ฮ่องเต้ซึ่งมีพระชนม์ยี่สิบแปดพรรษา ก็ทรงพระ
สรวล ตรัสสัพยอกว่า “พระชายาเสิ่นหน่วยก้านมิ
เลว น้องพี่เจ้าและพระชายาจะต้องมีบุตรหลานเต็ม
บ้านเต็มเมืองโดยเร็วอย่างแน่นอน”

“เสด็จพี่ล้อเล่นแล้ว” ท่านอ่องน้อยเอ่ยด้วยน้ำ
เสียงเรียบ ๆ

เสิ่นอี้รักษากิริยาสุภาพเรียบร้อย สายตาทอด
มองพื้นอย่างสงบเสงี่ยม

แต่ในใจกันด่าว่า...ปัญญาอ่อนหรือไร? ข้าเป็น
บุรุษ ชินอ่องก็เป็นบุรุษ จะมีบุตรหลานเต็มบ้านเต็ม
เมืองได้อย่างไร

แล้วหากว่าข้าเป็นสตรี ชินอ่องก็เพิ่งจะแปดขวบ
จะมีบุตรโดยเร็วได้อย่างไร

ช่างเป็นฮ่องเต้ที่ไร้สาระสิ้นดี!

พอออกจากวังมาขึ้นรถม้า...

“เฮ้อ...” ท่านฮ่องน้อยก็พ่นลมหายใจออกมา
ทางปากอย่างเบื่อหน่าย

“ท่านฮ่องเบื่อหรือขอรับ?”

ชินฮ่องเหลือบสายตามองพระชายาแวบหนึ่ง
แล้วเบือนสายตาไปทางอื่น

“ไปเที่ยวตลาดกันดีหรือไม่?” เล็นอี้ถาม

“ตลาด?” ท่านฮ่องน้อยมีสีหน้าสนใจ แต่แสรัง
ถามกลับว่า “เจ้าอยากไปเที่ยวตลาดหรือ?”

“ขอรับ” เล็นอี้ตอบ “แต่ถ้าไปเที่ยวคนเดียวก็มี
ใคร่สนุกเท่าไร จะต้องไปเที่ยวกับสหาย จึงจะสนุก
มากขอรับ”

ดวงตาสุกใสบนดวงหน้าอ่อนเยาว์เป็นประกาย
วิบวับ...แต่ยังคงทำหน้านิ่งราวกับเป็นผู้ใหญ่

“ก็ได้...เข้าไปเป็นเพื่อนเจ้า”

พอกลับจากพระราชวังถึงจวนชินฮ่อง...ท่าน
ฮ่องน้อยกับเล็นอี้ก็เปลี่ยนเสื้อผ้าราชสำนักออก
แล้วสวมใส่เสื้อผ้าม้าลองแทน และขึ้นรถม้ามาลงที่
ตลาดตะวันตก โดยมีหวงกงกงติดตามมาด้วย แต่

หวงกงกงรู้หน้าที่ คอยติดตามอาร์กขาอยู่ห่าง ๆ
ราวกับไร้ตัวตน

ทั้งสองเดินไปตามถนนที่มีผู้คนคึกคัก สองฟาก
ทางเต็มไปด้วยแผงขายของหลากหลาย มีบางคน
กำลังเลือกซื้อสิ่งของที่ต้องการอยู่ ทุกที่ทางเต็มไปด้วย
ด้วยชีวิตชีวา

ท่านอ๋องน้อยไม่เคยพบเห็นบรรยากาศเช่นนี้มา
ก่อน จึงชมดูด้วยสีหน้าสดใสร่าเริงนัก

เส้นอีเกรงท่านอ๋องน้อยจะพลัดหลง จึงเอื้อมมือ
ไปจับมือของอีกฝ่ายเอาไว้

ท่านอ๋องน้อยพอถูกจับมือ ก็หันมามองหน้าอีก
ฝ่าย

“ป้องกันการพลัดหลงขอรับ” เส้นอีกล่าวเสียง
เบาพอให้ได้ยินกันแค่สองคน

“เจ้ากลัวหลงทางหรือ?” ท่านอ๋องน้อยถามกลับ
ทำเอาเส้นอีอึ้งไปนิดหนึ่ง...

ที่จริงเขาเกรงท่านอ๋องน้อยจะพลัดหลงต่างหาก
แต่ถ้าบอกเช่นนั้น อีกฝ่ายก็คงจะไม่พอใจเป็น
แน่!

เส้นอีจึงแหย่มิ้มเล็กน้อยพร้อมกับพยักหน้า
ท่านอ๋องน้อยจึงกระชับมือที่จับมือเส้นอีแน่นขึ้น
คิดในใจว่า...เจ้ากลัวหลงทาง

ไม่เป็นไร ข้าจะดูแลตัวเอง

ทั้งสองจูงมือกัน ขึ้นชมร้านรวงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงแผงขายถั่วงู ซึ่งมีเด็ก ๆ หลายคนซื้อมาถือกินอย่างเอร็ดอร่อย

เส้นอีเห็นแววตาสนุกสนานของท่านอ๋องน้อยมองถั่วงูสีสันสดใสเชมิง ก็ถามว่า “ท่านอ๋องกินถั่วงูกันดีหรือไม่ขอรับ?”

ท่านอ๋องน้อยหันมามองเขา “เจ้าอยากกินใช่หรือไม่?”

เส้นอีเห็นเริ่มจับอารมณ์ของชินอ๋องหลิวเพยได้ จึงพยักหน้าแล้วยิ้ม “แต่ถ้าข้าน้อยกินคนเดียว มันก็จะไม่ค่อยอร่อยขอรับ”

“หมายความว่า เจ้าอยากให้ข้ากินเป็นเพื่อนด้วย?”

“ขอรับ”

“ก็ได้” ท่านอ๋องน้อยรับปาก แต่ยังไม่วายวางสีหน้าเคร่งขรึม

แล้วทั้งสองก็เดินเข้าไปยังแผงถั่วงู...เส้นอีเห็นเลือกหยิบผลไม้แดงและเขียวเคลือบน้ำตาลขึ้นมาไม้หนึ่งยื่นส่งให้แก่เด็กชายก่อน

ท่านอ่องน้อยรับไม้ถึงहुलู่ไปถือเอาไว้แล้วรอให้
เส้นอีหีบของตัวเองไม้หนึ่งขึ้นมาก่อน จึงยกถึงहुลู่
ในมือขึ้นมากิน

หวงกงกงเดินเข้ามาจ่ายเงินอย่างคล่องแคล่ว
หลังจากกินถึงहुลู่แล้ว ท่านอ่องน้อยก็มีสีหน้า
ผ่อนคลายลง และสนใจจะชิมขนมชนิดต่าง ๆ ที่มี
ขายอยู่ในตลาด

“ท่านอ่อง พวกเราไปนั่งกินขนมในร้านน้ำชากัน
ดีหรือไม่ขอรับ?” เส้นอีเสนอ

“ดี”

ดังนั้น...เส้นอีจึงเลือกร้านน้ำชาที่สะอาดสะอ้าน
และทำเลดีแห่งหนึ่ง แล้วขึ้นไปนั่งที่โต๊ะริมหน้าต่าง
บนชั้นสองกับท่านอ่องน้อย แล้วสั่งอาหาร ขนม
และน้ำชาอย่างดี

ส่วนหวงกงกงก็ตามขึ้นมานั่งอีก โต๊ะหนึ่งถัด
ออกไป เพื่อคอยบริการจ่ายเงิน

พอของที่สั่งมาขึ้น โต๊ะ...เส้นอีก็คอยปรนนิบัติ
ให้ท่านอ่องน้อยกินอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งจาน
ปลา ที่เขาคอยใช้ตะเกียบกลางคิบบเนื้อที่ไม่มีก้าง
ให้อีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง

พลาางคิดในใจ...คิดว่าดูแลน้องชายคนหนึ่งก็
แล้วกัน!

#####

บทที่ 2

เย็นวันนั้น...ชินอ่องหลิวเฟยกกลับถึงจวนด้วย
สีหน้าเบิกบาน และทันทีที่เขาก้าวเข้ามาในห้อง
โถงรับรองของตำหนักใหญ่พร้อมกับเสีนี่ และนั่ง
ลงเรียบร้อย พ่อบ้านนี้ก็เข้ามาค้อมคำนับ

“น้อมเรียนท่านอ่อง เรือนพักของพระชายาจัดเตรียมเรียบร้อยแล้วขอรับ”

สีหน้าเบิกบานของท่านอ่องน้อยค่อย ๆ จางหาย ... เขาจำได้ว่า เคยส่งพ่อบ้านฉีเอาไว้มอบให้จัดเรือนพักของพระชายาที่ถูกยึดเยียดมาให้ไปอยู่ท้ายจวนให้ห่างไกล เพราะว่าไม่ต้องการจะเห็นหน้าอีกฝ่ายอีก หลังจากพิธียกน้ำชาในวังเสร็จสิ้น

แต่เวลานี้เขาไม่ได้รู้สึกรำคาญอีกฝ่ายอย่างที่เคยคิดเอาไว้ ข้าเมื่อคืนที่เขานอนกับพระชายาในห้องหอพิธีการ เขานอนหลับสนิทและฝันดีมาก

ยิ่งกว่านั้น...วันนี้เขายังเดินเที่ยวอย่างสนุกสนานเพราะมีเพื่อนที่รู้ใจ

“ไม่ต้อง” ท่านอ่องน้อยเอ่ยขึ้น

“เอ...ไม่ต้องอะไรหรือขอรับ?” พ่อบ้านฉีมีสีหน้างงงวย

“ไม่ต้องให้พระชายาไปอยู่ที่เรือนหลังนั้น ให้เขาอยู่กับข้าที่ตำหนักใหญ่นี้” ท่านอ่องน้อยออกคำสั่ง

“แต่ว่า...” พ่อบ้านฉีจะแย้งว่า ข้าของของพระชายาได้นำไปไว้ที่นั่นแล้ว

“มีปัญหานั้นใดหรือ?” ท่านอ่องน้อยขมวดคิ้ว

ทำให้พ่อบ้านฉีไม่กล้าเอ่ยสิ่งที่คิดออกมา รีบ
ค้อมศีรษะกล่าวว่า “ไม่มีปัญหาอันใดขอรับ”

ดังนั้นเส้นอีจึงได้พำนักรออยู่กับชินอ่องที่ตำหนัก
ใหญ่...พ่อบ้านฉีรับสั่งการให้บ่าวไปย้ายข้าวของ
ของเส้นอีมายังตำหนักใหญ่โดยเร่งด่วน

แต่ทว่าข้าวของของเส้นอีมีน้อยนิดจนน่าเวทนา
ซ้ำยังมีใช้ของดีมีราคาแต่อย่างไร

ท่านอ่องน้อยเห็นแล้ว ก็ประเมินสถานการณ์
ของเส้นอีได้ไม่ยาก

“เสนาบดีเส้นนอกจากจะทอดทิ้งเจ้าแล้วยังดู
หมิ่นซ้ำอีก”

เส้นอีไม่ได้กล่าวแก้ตัวอันใด เขาเพียงหลุบ
สายตาลงต่ำ...ท่านอ่องน้อยแม้อายุยังเยาว์ ทว่า
ฉลาดเฉลียวยิ่ง...มีหรือจะดูไม่ออกว่าสกุลเส้นไม่
แยแสเขาแม้แต่น้อย

แต่ในฐานะบุตร...เขาย่อมไม่อาจกล่าวอะไรได้

“ที่เขาทำเช่นนี้ ก็คงไม่หวังนับญาติกับข้า...และ
คนที่จะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกมากที่สุดก็คือเจ้า”

“ขอรับ” เส้นอีรับคำเบา ๆ “ท่านอ่องวิเคราะห์ได้
ถูกต้อง...ข้าน้อยเป็นบุตรที่เขาพร้อมจะโยนทิ้ง”

“เจ้าอยู่ที่บ้านคงได้รับความอยุติธรรมมากมาย
ใช่หรือไม่?”

เส้นอี่แม้มปากเล็กน้อย ก่อนจะตัดสินใจกล่าวว่า “หากข้าน้อยเป็นผู้บอกเล่า อาจจะมีผู้คนตราหน้าว่าข้าน้อยอกตัญญู แต่ถ้าท่านอ่องต้องการรู้ความจริงก็สามารถสอบถามจากบ่าวไพร่ในสกุลเส้นได้ขอรับ”

“ดี” ท่านอ่องน้อยกล่าวสั้น ๆ แล้วหันไปมองหวงกงกง “หวงหลิน”

“ขอรับ” หวงกงกงที่ยืนสำรวจมอรับใช้ขานรับทันที

“เจ้าให้คนไปสืบดูว่าครอบครัวสกุลเส้นปฏิบัติต่อพระชายาของข้าเอียงไบบ้าง” ท่านอ่องน้อยสั่ง

วันรุ่งขึ้น...

หลังอาหารเช้า...หวงกงกงก็รายงานขึ้นอ่องหลิวเฟยว่า “น้อมเรียนท่านอ่อง...เรื่องที่ท่านอ่องสั่งให้บ่าวไปสืบความ บ่าวได้ทำการสืบทราบมาแล้วขอรับ”

ท่านอ่องน้อยเห็นอีกฝ่ายรายงานเพียงเท่านี้ก็นิ่งเงียบ ก็รู้ว่าเพราะมีเส้นอี่อยู่ด้วย ทำให้หวงหลินไม่กล้ารายงานเรื่องราวทั้งหมด เพราะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเส้นอี่

แต่เขากลับเห็นว่าเรื่องราวเหล่านี้เลื้่นอัสสมควร
ได้รับรู้ด้วย

“เจ้ารายงานเรื่องราวทั้งหมดออกมาเลย เพราะ
เรื่องเหล่านี้จำเป็นต้องการให้พระชายารับรู้ด้วย”

เมื่อท่านอองน้อยมีคำสั่งเช่นนั้น หวงหลินก็น้อม
รับคำ “ขอรับ”

แล้วรายงานต่อว่า “เดิมทีอนุชนมารดาของพระ
ชายานั้นมีฐานะเป็นคู่หมั้นหมายของเสนาบดีเลื้่น
แต่พอเสนาบดีเลื้่นสอบขุนนางได้กลับแต่งคุณหนู
จากขุนบุตรสาวของเสนาบดีจางเป็นภรรยาเอก แล้ว
จึงแต่งแม่นางซุนหลีเป็นอนุภรรยาขอรับ”

“เช่นนี้มีเท่ากัับผิดประเพณีหรือ?” ท่าน
อองน้อยถาม

“ใช่ขอรับ” หวงหลินตอบ

“แล้วทางตระกูลซุนมีทักท้วงอันใดเลยหรือ?”

“เวลานั้นทางตระกูลซุน บิดามารดาของแม่นาง
ซุนหลีเสียชีวิตไปแล้ว ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ในตระกูลคือพี่
ชายใหญ่ของนาง ซึ่งคงมิใคร่ไยดีนางสักเท่าไร
เพราะนอกจากจะไม่ทักท้วงแล้วยังให้นางแต่งออก
อย่างลวก ๆ สิ้นเดิมทีให้ติดตัวนางมาก็น้อยนิดยิ่ง
นักขอรับ” หวงหลินกล่าว “แล้วหลังจากที่อนุชน
แต่งมา ทางบ้านเดิมก็ไม่ติดต่อกับนางอีก”

“เช่นนี้ก็ทำให้นางถูกบ้านสามีดูถูกเอาได้” ท่าน
อ๋องน้อยเอ่ย

เส้นอี้นึกในใจ...ไม่ใช่เพิ่งดูถูกหลังแต่ง แต่
ดูถูกเหยียดหยามตั้งแต่แต่งมารดาของเขาเป็นอนุ
แล้ว

แต่เด็กหนุ่มก็ยังคงรักษาสีหน้าให้สงบ นิ่งฟัง
หวงหลินรายงานต่อไป

“ความเป็นอยู่ของอนุชนไม่ต่างจากบ่าวทาสคน
หนึ่ง ส่วนพระชายาตั้งแต่เกิดมาก็อยู่ที่เรือนสาวใช้
กับมารดา ถูกใช้งานไม่ต่างจากเด็กรับใช้ขอรับ
ทุกคนในตระกูลเส้น มิเคยเรียกพระชายาว่า
คุณชายสี จนกระทั่งมีพระราชโองการให้คุณชาย
ตระกูลเส้นสมรสเป็นพระชายา เสนาบดีเส้นจึงให้
ภรรยาเอกจดทะเบียนรับพระชายาเป็นบุตรในนาม
แล้วให้มาสมรสแทนคุณชายสามเส้นซึ่งเป็นบุตร
ในไส้ของฟูเหรินเอกขอรับ”

ท่านอ๋องน้อยหันมามองเส้นอี้นั้นแล้วเอ่ย
กับหวงหลินว่า “ตาเฒ่าเส้นไม่สนใจใยดีบุตรชายที่
เกิดจากอนุ เพราะคิดว่าข้าจะระบายนโตะใส่เขา
เพราะข้าถูกพระราชโองการของฮ่องเต้บังคับให้
สมรส”

“ท่านอ่องปรีชา” หวงหลินประสานมือค้อม
คำนับ “เสนาบดีเส้นย่อมต้องคาดเดาว่าท่านอ่อง
ต้องมีโทสะแน่ ๆ จึงส่งลูกชังมาแทนลูกรักขอรับ”

“เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของอาอี” ท่านอ่องน้อย
กล่าวช้า ๆ อย่างใช้ความคิด

เส้นอีลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก เอ๋เบ่า ๆ
ว่า “ขอบพระคุณขอรับ ท่านอ่อง”

ชินอ่องวัยแปดขวบชายตามองเส้นอีแล้วถาม
“ตอนรู้ตัวว่าจะต้องมาแต่งงานแทนเส้นอิง เจ้ารู้สึก
เช่นไร?”

“ข้าน้อยยอมหวาดหวั่นอย่างยิ่ง แต่ข้าน้อยมี
กำลังจะขัดขึ้น เพราะว่าเรื่องนี้เป็นการกระทำที่หมิ่น
ต่อเบื้องสูง ข้าน้อยเป็นคนแรกที่แบกรับความผิดนี้
จะตายเมื่อไรก็ขึ้นอยู่กับความประสงค์ของท่านอ่อง
ขอรับ”

เส้นอีกล่าวอย่างเป็นการเติมเชื้อไฟใน โทสะ
ของท่านอ่องน้อย

“แม้แต่ข้าน้อยยังทราบความผิด มีหรือท่านพ่อ
กับแม่ใหญ่จะมิรู้ แต่พวกเขายังคงผลักไสให้ข้า
น้อยกระทำผิดต่อท่านอ่อง”

“ข้าเข้าใจ...เจ้าไม่มีกำลังอะไรที่จะขัดขึ้นพวก
เขา” ท่านอ๋องน้อยกล่าวว่า “พวกเขามีเพียงประสงค์
ร้ายต่อเจ้า ยังดูหมิ่นข้าด้วย คงคิดว่าข้าอายุยัง
เยาว์ หลอกหลวงง่าย จึงใช้แผนการล่อลวงอันเดียว
ยิงนกสองตัว และคงคิดว่าข้าจัดการอะไรพวกเขา
ไม่ได้ละสิ”

ขณะที่ท่านอ๋องน้อยกล่าววาจา เส้นเอ็นึงฟังด้วย
สีหน้าสงบเสงี่ยมเฉยเมยตัว ทำให้ท่านอ๋องน้อยหัน
มากล่าวกับเขาว่า “อาอี ข้าไม่โทษเจ้า และข้าจะรับ
เจ้าไว้ในฐานะพระชายาอย่างสมเกียรติ”

เส้นอี๋มรับน้อย ๆ เขาได้ยินท่านอ๋องน้อยเรียก
ชื่อเขาอย่างสนิทสนมสองครั้งแล้ว และอีกฝ่ายยังมี
ที่ท่าว่าจะปกป้องเขาด้วย

“ขอบพระคุณขอรับ ท่านอ๋อง” เขาจึงกล่าวด้วย
กิริยาอ่อนโยนยิ่ง

“หวงหลิน” ท่านอ๋องเรียกชั้นที่คนสนิทที่ดูแลเขา
มาตั้งแต่เกิด

“ขอรับ” หวงหลินน้อมคำนับรับคำ

“เจ้าว่าเสนาบดีเส้นและภรรยาคิดอย่างไรกับ
ข้า?” ท่านอ๋องน้อยถาม

“พวกเขาคงคิดว่า ท่านอ๋องต้องกำลังมีโทษะ
และไม่เหลียวแลพระชายา ดังนั้นวันพรุ่งนี้ท่านอ๋อง

ย่อมต้องไม่พาพระชายาไปเยี่ยมบ้านเดิมของเจ้าสาวตามประเพณีขอรับ” หวงหลินเอ่ยอย่างคาดคะเน

ท่านอ๋องน้อยยิ้มยิ้ม “ดังนั้น...พຽงนี้ข้าจะพาอาอีกลับไปเยี่ยมบ้านเดิมเจ้าสาวตามประเพณี”

แล้วหันไปสั่งหวงหลิน “เจ้าจงสั่งพ่อบ้านให้จัดเตรียมทุกอย่างให้พร้อม อย่าให้พระชายาต้องเสียหน้าเด็ดขาด”

“ขอรับ”

“อีกประการหนึ่ง...ข้าจะเขียนจดหมายเข้าไปกราบทูลฮ่องเฮา เจ้านำไปถวายพระนางโดยด่วน และรอรับพระราชเสาวนีย์ตอบมาด้วย”

“ขอรับ”

เสิ่นอี้เห็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์บนดวงหน้าคมคายอ่อนเยาว์ ก็คาดเดาว่าท่านอ๋องน้อยคงมีแผนการร้ายกาจอันใดอยู่ในใจเป็นแน่...

*

*

วันรุ่งขึ้น...

ชินอ๋องหลิวเฟยพาเสิ่นอี้ขึ้นเกี่ยวคันหຽบเปิดคนหาม เดินทางมายังจวนตระกูลเสิ่น โดยมีบ่าวไพร่หาบหีบของขวัญตามหลังมาสิบสองหีบใหญ่ และ

หวงกงกงและทหารองครักษ์อีกยี่สิบสี่นายขี่ม้าติดตามเกี่ยว

พอขบวนของชินอ่องมาถึงหน้าประตูจวน หวงกงกงก็ลงจากม้า แล้วประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ชินอ่องและพระชายามาถึง”

ยามที่เฝ้าประตูใหญ่ของจวนตระกุลเส้น ตกใจจนหน้าซีดตาเหลือก เพราะทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ใช้บ่าวคนหนึ่งให้รีบวิ่งไปบอกแก่พ่อบ้าน

#####

บทที่ 3

พอบ่าววิ่งกระหืดกระหอบมาบอกพ่อบ้าน เขาก็
ตกใจจนหน้าเหลืองสองนิ้ว เร่งเค้นสมองคิดแก้ไข
ปัญหาเฉพาะหน้า

“เจ้ารีบวิ่งกลับไปสั่งเปิดประตูใหญ่ต้อนรับ”

“ขอรับ” คนที่วิ่งกระหืดกระหอบมารายงาน รีบ
วิ่งกลับไปทางเก่า

“ส่วนเจ้ารีบไปรายงานพู่เหรินใหญ่โดยเร็ว”
เขาสั่งสาวใช้คนหนึ่ง

จากนั้น...ความโกลาหลก็เกิดขึ้นในจวนตระกูล
เส้นทั้งจวน

ฟูเหรินใหญ่พอได้รับข่าว ก็รีบส่งสาวใช้บ่าว
ไพร่ไปตามสามีและบุตรชายทั้งสอง ให้รีบมา
ต้อนรับชินอ่องน้อย

ทางประตูใหญ่ของจวนตระกูลเส้น ยามที่ได้
รับคำสั่งจากพ่อบ้าน ก็รีบช่วยกันเปิดประตูใหญ่
ต้อนรับขบวนของชินอ่องและพระชายา

เกี้ยวแปดคนหามเคลื่อนผ่านประตูใหญ่เข้าไป
ส่วนหวงกงกงและทหารองครักษ์ซึ่งลงจากหลังม้า
และบ่าวของจวนตระกูลเส้นเข้าไปรับบังเหียนม้า ก็
เดินตบเท้าตามเกี้ยวไปอย่างเป็นระเบียบ ติดตาม
ด้วยบ่าวที่หามหีบของขวัญ

พอเกี้ยวของชินอ่องมาถึงหน้าเรือนรับรองหลัก
ก็หยุดลง หวงกงกงไปยืนค้อมตัวกล่าวว่า “ถึงแล้ว
ขอรับ ท่านอ่อง เชิญท่านอ่องและพระชายาลงจาก
เกี้ยวขอรับ” แล้วเปิดม่านเกี้ยวให้

ท่านอ่องน้อยลงจากเกี้ยวก่อน แล้วเส้นอี้ก็ตาม
ลงมา

“คารวะท่านอ่องขอรับ คารวะพระชายาขอรับ”
พ่อบ้านคุกเข่าลงค้อมคำนับ

ท่านอ่อนน้อยมองอีกฝ่ายแล้วถาม “เสนาบดี
เส้นล่ะ?”

“เอ้อ...” พ่อบ้านแทบไข้กิน ก่อนจะตะกุกตะกัก
กล่าว “กำลังมาขอรับ”

“กำลังมา...หมายความว่าอย่างไร?”

พอดีฟูเหรินใหญ่ก้าวออกมาจากประตูเรือน
รับรองหลัก นางรีบย่อบกายทำความเคารพ
“คารวะท่านอ่อนเจ้าค่ะ เชิญท่านอ่อนเข้ามาพักผ่อน
ในห้องโถงรับรองก่อนเจ้าค่ะ”

ท่านอ่อนน้อยมองนางที่ป็นสีหน้ายิ้มแย้ม และ
ค้อมกาย ผายมือเชื้อเชิญ แล้วหันมาทางเส้นอี๊ คว้า
มือเด็กหนุ่ม พลังกล่าวว่า “อาอี๊...พวกเราเข้าไป
ข้างในกันก่อน”

“ขอรับ ท่านอ่อน” เส้นอี๊เดินตามแรงจูงของอีก
ฝ่ายอย่างว่าง่าย

พอเข้าไปในห้องโถงรับรองแล้ว...ท่านอ่อนน้อย
ก็นั่งลงที่เก้าอี้ในตำแหน่งประธาน และบอกให้เส้น
อี๊นั่งลงที่เก้าอี้ในตำแหน่งรองประธาน

ยามนั้นบุตรชายคนรองและบุตรชายคนที่สาม
ของฟูเหรินใหญ่ก็มาถึง...พวกเขาค้อมกายคำนับ
ท่านอ่อนน้อย

แต่...หวงกงกงเอ๋ยขึ้นว่า “คุณชายรองและ
คุณชายสาม จงคุกเข่าลงคารวะท่านอ๋องและพระ
ชายา”

เสิ่นอู่และเสิ่นอิงทำหน้าที่เล็กน้อยมารดา
นางจางซือ (สตรีแซ่จาง) รีบพยักหน้าให้แก่
บุตรชายทั้งสอง เป็นความหมายว่าให้ทำตาม
เสิ่นอู่และเสิ่นอิงจึงพากันคุกเข่าลงค้อมคำนับ
และเอ่ยอย่างพร้อมเพรียงกันว่า

“คารวะท่านอ๋องขอรับ คารวะพระชายาขอรับ”
แล้วทั้งสองก็เตรียมจะลุกขึ้นยืน
ทว่าหวงกงกงเอ๋ยขึ้น “ท่านอ๋องมิได้อนุญาตให้
ลุก ห้ามลุก”

เสิ่นอู่กับเสิ่นอิงนั้นปกติก็ข่มเหงรังแกเสิ่นอี้เป็น
ประจำ มาวันนี้ต้องคุกเข่าคำนับอีกฝ่าย ทั้งสองต่าง
รู้สึกไม่ยินยอมอย่างยิ่ง

จางซูภรรยาเอกของเสนาบดีเสิ่นสิง เห็นบุตร
ชายทั้งสองของนางถูกบังคับให้คุกเข่าคารวะเสิ่นอี้
แล้วท่านอ๋องน้อยยังไม่ยอมให้ลุกขึ้นอีก นางคิดว่า
ท่านอ๋องน้อยคงถูกเสิ่นอี้ยุยงมาเป็นแน่ เด็กน้อย
อย่างท่านอ๋องย่อมหุบเบาเชื่อฟังคำของคน ไกล่ชิด
ได้ง่าย

นางจึงป้อนหน้ายิ้มแย้ม เอ่ยว่า “ท่านต้องเจ้าคะ พวกเรามีใช้อื่นไกล ล้วนแล้วแต่เป็นคนใน ครอบครัวเดียวกันทั้งนั้น ท่านอ๋องก็โปรดอนุญาตให้อาอยู่กับอาอิงลูกขึ้นก่อนเถิดเจ้าคะ”

ชินอ๋องหลิวเฟยหันมามองนาง แล้วถามว่า “เสนาบดีเส้นอยู่ที่ใด?”

“เอ้อ...” นางจางซือ (สตรีแซ่จาง) อีกอ้อ

“เขามิได้อยู่ในจวนใช่หรือไม่?” ท่านอ๋องน้อย รุกด้วยคำถามทันที ไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายได้ทันแก้ตัว

แต่นางจางซือรีบเอ่ยว่า “คือว่า...พอดีได้เท่ามิ ธุระเร่งด่วนต้องรีบไปจัดการทันที รอช้าไม่ได้เจ้าคะ แต่ข้าน้อยให้บ่าวไปส่งข่าวแล้ว ได้เท่าคงจะรีบกลับมาโดยเร็วเป็นแน่เจ้าคะ”

เห็นอีกฝ่ายไม่ยอมตอบให้ตรงคำถาม ท่านอ๋องน้อยก็เลยสรุปว่า “เขาไม่อยู่ในจวนจริง ๆ ด้วย”

จางซู่ไม่กล้าเอ่ยปฏิเสธอะไรอีก นางได้แต่ก้มหน้าลง คิดในใจว่า...เจ้าเด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนม ทำเป็นยโสवादดี รอให้ท่านพี่กลับมาถึงก่อน จะต้องเล่นงานเด็กน้อยที่มีแต่ยศศักดิ์ทว่าไรซึ่ง อำนาจคนนี้ให้หลาบจำได้เป็นแน่!

“เช่นนั้นก็รอให้ท่านเสนาบดีกลับมาถึงจวนเสียก่อนแล้วกัน” ชินอ่องหลิวเฟยกกล่าวด้วยที่ท่าราวกับเป็นผู้ใหญ่

ดังนั้นคนที่คุกเข่าอยู่ก็คุกเข่ารอต่อไป คนที่ยืนอยู่ก็ยืนรอต่อไป

ส่วนท่านอ่องน้อยกับเสิ่นอี้ก็นั่งสบายอยู่ในตำแหน่งประธาน

“ไหนอะ? น้ำชาของว่าง” ท่านอ่องน้อยเอ่ยขึ้นด้วยเสียงที่ดังพอสมควร

นางจางซือริบพยักหน้าให้สาวใช้ข้างกาย อีกฝ่ายก็รีบไปจัดการนำมาต้อนรับท่านอ่องน้อยกับพระชายาอย่างรวดเร็ว

พอน้ำชากับขนมมาถึง...ท่านอ่องน้อยก็ชวนพระชายากินอย่างไม่สนใจผู้อื่นแม้แต่่น้อย

เวลาผ่านไปอีกราวหนึ่งเค่อ (สิบห้านาที)...เสนาบดีเสิ่นสิงก็กระหืดกระหอบกลับมาถึงจวน

เขาได้รับรายงานเรื่องราวต่าง ๆ จากสาวใช้ที่ไปยืนดักรออยู่หน้าประตูจวน จึงจัดเสื่อผ้าให้เรียบร้อย แล้วเดินเข้าไปในห้องโถงรับรองที่มีบรรยากาศค่อนข้างอึดอัด แล้วประสานมือน้อมคำนับ

“คารวะท่านฮ่องขอรับ คารวะพระชายาขอรับ”

“ท่านเสนาบดีกลับมาก็ดีแล้ว” ท่านฮ่องน้อยยกกล่าวเสียงเรียบ ๆ

“ข้าน้อยต้อนรับบกพร่อง หวังว่าท่านฮ่องจะไม่ถือสา” เสนาบดีเส็นสิ่งกล่าวอย่างไม่จริงจั่งอะไร

“ท่านเองก็คงมิได้เกรงว่าข้าจะถือสาละมัง?”
ท่านฮ่องน้อยกล่าวแตกตัน

“ท่านฮ่องกล่าวรุนแรงไป” เขาโต้แย้ง สีหน้ามิได้เกรงกลัวแต่อย่างไร

“ข้ากล่าวอันใดรุนแรงไปหรือ?” ท่านฮ่องน้อยเล็กคิ้วน้อย ๆ ถามกลับ

“ท่านฮ่องมาโดยมิได้แจ้งล่วงหน้า ข้าน้อยมีธุระมิได้อยู่ต้อนรับ ก็ไม่อาจจะนับว่าข้าน้อยบกพร่องที่ตรงไหน!” เสนาบดีเส็นสิ่งกล่าวอย่างเย่อหยิ่งจองหอง

“เมื่อวันก่อน ท่านเพิ่งจะแต่งบุตรชายออกเรือนไปเป็นพระชายาของข้า” ท่านฮ่องน้อยเอ่ยด้วยสุมเสียงเรียบ ๆ ไม่แสดงความขุ่นเคือง ทำให้เส็นอีลอบนับถือท่านฮ่องน้อยที่ควบคุมอารมณ์ได้ดียิ่ง
“เมื่อวานนี้...ข้าพาพระชายาเข้าวังหลวงไปประกอบพิธียกน้ำชาถวายฮ่องเต้และฮองเฮาตามประเพณี

แล้ววันนี้ก็คือวันที่สาม เป็นวันที่เจ้าสาวจะต้องกลับมาเยี่ยมบ้านเดิมมิใช่หรือ?”

ใช่แล้ว...วันนี้คนเป็นเจ้าสาวต้องกลับมาเยี่ยมบ้านตามประเพณี

แต่เสนาบดีเลื้่นสิ่งไม่คิดว่าท่านอ๋องน้อยจะมาด้วย

ตั้งแต่ได้รับพระราชโองการพระราชทานสมรสให้แก่บุตรชายของเขากับท่านอ๋องอายุเพียงแปดขวบ...เขาก็ได้ข่าวมาว่าท่านอ๋องน้อยไม่พอใจอย่างยิ่ง

ดังนั้นเขาจึงคิดว่า...บุตรชายที่ต้องแต่งไปเป็นพระชายาจะต้องถูกท่านอ๋องน้อยอาละวาดเข้าใส่อย่างแน่นอน...เขาจึงไม่ยินยอมให้บุตรชายคนที่สามเลื้่นอิงที่เขารักถนอมไปผจญเวรผจญกรรม แต่กลับส่งเลื้่นอื่นบุตรชายคนที่สี่ไปเข้าพิธีสมรสแทน

และคาดเดาเอาไว้ว่าท่านอ๋องน้อยจะไม่มาเยี่ยมบ้านเดิมของเจ้าสาวด้วยกันกับเลื้่นอื่นอย่างแน่นอน

เขาจึงได้ออกไปสังสรรค์กับสหายอย่างสบายอารมณ์

ไม่นึกไม่ฝันว่า...เจ้าเด็กน้อยวัยแปดขวบจะพาเลื้่นอื่นกลับมาเยี่ยมบ้านเจ้าสาว

และเลื้่นอื่นก็แต่งเนื้อแต่งตัวหรูหรายิ่งนัก

ฟังจากรายงานของสาวใช้...ท่านอ่องน้อยจัด
ขบวนมาเยี่ยมบ้านของเส้นี้อย่างยิ่งใหญ่ให้
เกียรติเต็มที่ ด้วยการให้ทหารองครักษ์ที่ขึ้นชื่อ
อย่างยี่สิบสี่อาชา นำขบวนมา

เสนาบดีเส้นีงปรับสีหน้าอย่างไว เป็นผู้ใหญ่
ใจดี ยิ้มแย้มแล้วกล่าวว่า “อา...ท่านอ่องกล่าวถูก
ต้อง วันนี้เป็นวันกลับมาเยี่ยมบ้านของอาอี เป็นข้า
น้อยเองที่จำผิดคิดว่าเป็นวันพรุ่งนี้ แก่แล้วเลอะ
เลือน แก่แล้วเลอะเลือน”

“ท่านพูดถูก...” ท่านอ่องน้อยกล่าว “ท่านนะแก่
แล้วจริง ๆ สมควรพักผ่อนให้มาก จะให้ข้าช่วย
กราบทูลฮ่องเต้ ให้ท่านลาออกมาพักผ่อนอยู่กับ
บ้าน ดีหรือไม่?”

ตอนแรกที่ฟังถ้อยคำของท่านอ่องน้อย เขายัง
กระหยิ่มใจคิดว่าเด็กน้อยยังงี้ก็ถูกหลอกได้
ง่ายดาย แต่พอฟังมาถึงท้ายประโยค...ปากที่ยิ้ม
กว้างก็หุบลง

ริบตาลีตาเหลือกตอบว่า “มิดีขอรับ มิดี...ข้า
น้อยยังมิได้แก่ชราถึงขนาดนั้น ยังสามารถทำงาน
ทำการรับใช้ฝ่าบาทได้อีกนานขอรับ”

ท่านอ่องน้อยมองอีกฝ่าย แล้วประเมินอยู่ใน
ใจ...คำสุภาษิตว่า อย่าไล่สุนัขจนตรอก

เพราะเวลาสุนัขจรตรอก มักจะหันมาแว้งกัด
ถึงแม้เขาจะไม่กลัว...เจ้าสุนัขแก่นี้จะแว้งกัดเขา
แต่ว่าเขามีเป้าหมายบางอย่างอยู่ในใจ!

#####

บทที่ 4

เมื่อไม่เห็นท่านอ่องน้อยกล่าวแย้งอันใดอีก...
เสนาบดีเล่สิ่งก็ป็นสีหน้ายิ้มแย้มกล่าวว่า “ถึง
อย่างไร...ข้าน้อยก็ปลาบปลื้มยิ่งนักที่ท่านอ่องมา
เยือนเรือนอันหอมช่อของข้าน้อย”

“เป็นหน้าที่ข้า...ที่สมควรพาอาอีกลับมาเยี่ยม
บ้าน” ขิวอ่องหลิวเพยกล่าวตามธรรมเนียม

“ในเมื่อท่านอ่องมาเยี่ยมบ้านเจ้าสาว ก็โปรด
อนุญาตให้อาอู่และอาอิงลุกขึ้นยืนเถิดขอรับ” เสนา
บดีเล่สิ่งเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ก็ได้” ท่านอ่องน้อยรับคำสั้น ๆ

เล่สิ่งและเล่อิง ต่างน้อมคำนับ กล่าวพร้อม
เพรียงกันว่า “ขอบพระคุณขอรับ ท่านอ่อง” แล้วลุก

ขึ้นยืนในที่อันสมควรอย่างสงบเสงี่ยม แม้ว่าในใจ
จะขุ่นเคืองมากก็ตาม

สาวใช้นางหนึ่งมายอบกายรายงานที่ประตูห้อง
โถงรับรอง “เรียนพู่เหรินใหญ่ โต๊ะอาหารจัดเสร็จ
แล้วเจ้าค่ะ”

“ท่านอ๋องเชิญที่โต๊ะอาหารเจ้าค่ะ” นางจางซู
เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

เสนาบดีเส้นสีงรีบสับสนุน “เชิญท่านอ๋องที่
โต๊ะอาหารขอรับ” เขาค้อมศีรษะกล่าว

ท่านอ๋องน้อยหันมาทางเส้นสี “อาอี พวกเราไป
กัน”

“ขอรับ” เส้นสีรับคำ

แล้วทั้งสองก็ติดตามเสนาบดีเส้นสีที่เดินกึ่ง
นำทางพร้อมกับเชื้อเชิญ ไปยังห้องโถงจัดเลี้ยงที่
ตั้งโต๊ะกลมขนาดใหญ่ไว้หลายโต๊ะ

ท่านอ๋องน้อยถูกเชิญให้นั่งในตำแหน่งประธาน
ของโต๊ะหลัก

“อาอีมานั่งข้าง ๆ ข้า” ท่านอ๋องน้อยเอ่ยขึ้น

“ขอรับ” เส้นสีรับคำ แล้วนั่งลงในตำแหน่งที่
เสนาบดีเส้นสีสงกำลังจะนั่ง

เขาจึงยิ้มเก้อ ๆ แล้วเดินอ้อมโต๊ะไปยังอีกด้าน
ของท่านอ๋องน้อย

“นั่งสิ เสนาบดีเส้น พูเหรินเส้น” ท่านอ่องน้อย
กล่าวเรียบ ๆ

“ขอบพระคุณขอรับ/ขอบพระคุณเจ้าค่ะ”

ทั้งสองกล่าวพร้อมกัน...แล้วเสนาบดีเส้นสิงก็นั่งลงอีกข้างของท่านอ่องน้อย ในขณะที่นางจางซู
นั่งถัดจากเขา

พอที่นั่งเรียบร้อย...เสนาบดีเส้นสิงก็กล่าวว่า
“เชิญท่านอ่องกินอาหารขอรับ”

แต่ท่านอ่องน้อยกลับแย้งว่า “ท่านเสนาบดีเส้น
ลืมคนสำคัญไปแล้วหรือ?”

“อา...” เสนาบดีเส้นสิงอุทานเบา ๆ “ข้าน้อยลืม
ไปจริง ๆ ด้วย ว่าสมควรเชิญท่านแม่พูเหรินผู้เฒ่า
มาร่วมกินเลี้ยงต้อนรับเขยใหม่ด้วย”

ทว่าท่านอ่องน้อยกลับส่ายหน้า “ไม่ใช่”

“หา...ไม่ใช่หรือ?” เสนาบดีเส้นสิงขมวดคิ้ว
“แล้วเป็นผู้ใดกัน?”

“ท่านแม่ยายของข้า ท่านแม่แท้ ๆ ของอาอี”
ท่านอ่องน้อยตอบ

เสนาบดีเส้นสิงมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นทันที
“ท่านอ่องล้อเล่นแล้ว นางเป็นแค่อนุตำต้อย ไม่
สมควรร่วมโต๊ะกับผู้สูงศักดิ์”

“ถ้าหากนางต่ำต้อย ท่านยกบุตรชายของนางให้แต่งงานเป็นพระชายาของชินอ่องเชื้อพระวงศ์อันดับหนึ่ง หมายความว่าเช่นไร?”

เสนาบดีเส้นลึงอิงไปทันที รู้ตัวว่าพลาดท่าตกลงไปในหลุมวาจาที่ตนเองกล่าวออกมาแล้ว เพราะว่าประมาทเกินไป เห็นว่าอีกฝ่ายถึงอย่างไรก็เป็นแค่เด็กแปดขวบ

แต่ชินอ่องวัยเยาว์คนนี้ทำให้เขาคาดคะเนพลาดหลายอย่าง เพราะแทนที่จะทุ่มโทสะใส่อาอี้ กลับหันมาเล่นงานเขาอย่างคิดไม่ถึง

“ท่านอ่อง...อาอี้สำหรับพวกเรามิใช่บุตรอนุที่ต่ำต้อย เขาเป็นบุตรที่ภรรยาเอกของข้ารักใคร่หวงแหนยิ่งนัก ทั้งยังรับเขาเป็นบุตรถูกต้องตามกฎหมาย พวกเราเลี้ยงดูและเอ็นดูเขาราวกับไข่มุกวิเศษบนฝ่ามือขอรับ” เสนาบดีเส้นลึงอิงรีบแก้ตัว เพราะหากถูกกล่าวโทษว่าหมิ่นเบี่ยงสูง โดยการเอาคนต่ำต้อยไปแต่งงานเป็นพระชายาละก้อ อย่าว่าแต่ยศถาบรรดาศักดิ์ที่มีอยู่ของตระกูลเส้นลึงเลย แม้แต่ชีวิตก็อาจจะรักษาเอาไว้มิได้

“เช่นนั้นหรือ? ท่านเสนาบดีเลิ่” ชินอ่อง
วัยแปดขวบพยักหน้ากล่าวช้า ๆ “แล้วทำไมสินเดิม
ของอาอีจิงได้น้อยนิดจนน่าอเนจอนาถยิ่งนัก?”

“เรื่องนี้เป็นความสะเพร่าของข้าน้อยเองขอรับ
ข้าน้อยมัวแต่อาลัยอาวรณ์บุตรชาย จนกระทั่ง
จัดแจงเรื่องสินเดิมไม่ทันขอรับ” เสนาบดีเลิ่สิ่ง
กล่าวอย่างขอไปที

แต่ท่านอ่องน้อยถามทันทีอย่างสนใจ “จัดแจง
สินเดิมไม่ทันหรือ?”

“ขอรับ...ข้าน้อยกำลังจะส่งสินเดิมไปเพิ่มเติม
ให้เหมาะสม หวังว่าท่านอ่องจะไม่ถือสาอะไรขอรับ”

“อ้อ...ข้าไม่ถือสาหรอก” ท่านอ่องน้อยกล่าว
“ว่าแต่ท่านเสนาบดีเลิ่คิดจะส่งสินเดิมอะไรบ้างไป
ให้?”

เสนาบดีเลิ่สิ่งนี้ก็อยากเชกกะโหลกท่านอ่อง
น้อยเต็มแก่ แต่ที่แสดงออกทางสีหน้าได้ก็แค่ป็น
ยิ้มประจบ เพราะแม้ท่านอ่องน้อยจะไม่ได้มีอำนาจ
ที่แท้จริง แต่แม่ทัพใหญ่เย่ฮงท่านลุง (พี่ชายของ
พระมารดา) ของท่านอ่องน้อยนั้นกลับไม่อาจทำให้
ขุ่นเคืองใจได้